

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО И ПРИЯТЕЛЯ МУ ТАРАЛЕЖКО

III

ЖАЖДА СРЪДЪ ПУСТИНЯТА. СРЕЩАТА СЪ СЛОНОВЕТЪ.
КАКЪ МЕШКО УБИ ЛЪВИЦАТА.

Времето бѣше много хубаво. Синьото небе блестѣше като атлазено, а долу се простираше, додето ти очи стигатъ, жълтиятъ пѣсѣкъ на пустинята. Никжде дрѣвче, никжде зеленина. Горещината ставаше все по-нетърпима и Мешко вече усѣщаше да го мѣчи страшна жажда. Той държеше здраво кормилото на аероплана и продължаваше пѣтя си на югъ, навѣтре въ пустинята, съ надежда да види най-после нѣкоя рѣкичка или изворъ.

Дълго време летѣ тѣй Мешко. Най-после, чакъ привечеръ той съгледа отдалече зеленинка. Веднага Мешко отпери аероплана нататѣкъ и скоро успѣ да види, че това бѣха грамадни пространства едри гори.

— Ура! Спасени сме, — извика Мешко, като се обърна къмъ своитѣ другари Таралежко и маймунката. Таралежко се бѣше свилъ въ единъ жгълъ на аероплана, а маймунката бѣше изплѣзила езикъ и се готвѣше да предава Богу духъ.

— Търпение! — извика ободрително Мешко, — следъ нѣколко минути ние сме спасени. Виждамъ азъ и вода има въ тия гори.

Той зави кормилото, започна да натиска съ кракъ тукъ-тамъ спирачкитѣ на аероплана и той започна бавно-бавно да се спуща надолу. Мешко избра една полянка въ края на горитѣ, близо до едно езеро, което лъщѣше като огледало. Полека-полека аеропланътъ кацна на земята, но нашитѣ пѣтници останаха вкаменени на мѣстата си отъ страхъ. Тѣкмо предъ тѣхъ езерото бѣше вече заето отъ цѣло стадо слонове, които смучеха студена вода съ дългитѣ си хоботи. Като чуха шума отъ аероплана, едритѣ животни надигаха глави и очудени започнаха да гледатъ крилатата машина. Нѣкои отъ тѣхъ се отдръпнаха назадъ и не знаеха какво да правятъ — да бѣгатъ ли, или да се опитатъ да премѣрятъ силитѣ си съ неканения хвъркатъ гостъ.

Мешко и другаритѣ му нѣмаха време да чакатъ тѣхното решение. Измжчвани отъ жаждата, тѣ излѣзоха отъ ае-